

Dramatické Studio

„ČIN“

v Praze

Osamělá chalupa

Kůň bílý letí nad silnicí,
půlnocí vlaje hřiva.
Stařena ve světnici.
Svíce, jež dohořívá.

V komíně vítr sténá.
Stařena tmou je zaváta.
Jen hlava nakloněná
je jako ze zlata.

Svraštěné ruce stařeniny
jsou do tmy vnořeny
tak jako kořeny,
jež vnikají do černé hlíny.

Hodiny tiše tikající
a hrůza, která ve tmě klíčí.
Knot svíčky slabě doutnající
v roztlálem vosku syčí.

Kol stěn, na kterých plíseň dýchá,
se zachráněná moucha kmitne.
A stařena je tichá.
Spí — neprocítne.

V komíně vítr sténá.
Kdosi na vrata klepá.
Chalupa uzamčená
je hluchá, nemá, slepá.

Marcel HUDEC

Na titulní straně scéna z 5. jednání Goethovy IFIGENIE

foto Truneček

Závěrečné zkoušky »Činu«

Kdybychom studovali ochotnictví psychologicky, zjistili bychom, že impuls k městskému ochotnictví nemá nic společného s podněty k lidovému herectví. Městské ochotnictví je převážně znakem měšťáckým, sebeokrasným, romantickým. Divadelně je více či méně přijatelným diletantstvím. Záleží pak jen na charakterových znacích ochotníků, na jejich skromnosti a vážném úsilí, nebo na jejich domyšlivém předstírání snah, má-li jejich práce smysl či nikoli. Dramatické Studio »Čin« vyvíjí ze všech pražských ochotníků největší aktivitu a pracuje nejpoučněji. Nikoli poučeně. Má zdravé základy, ale málo vůle k odstranění stále je provázejících chyb neměnného druhu. Dobře míněných výtek tu bylo nadbytek, ale ani jedna z nich nebyla respektována.

Pracovní předpoklady v »Činu« jsou. Jen se nevyhýbat poučení. Láska k divadlu není přednost. Práce také ne. To jsou samozřejmosti. O lásce k divadlu a práci se nekrasořečí. Ona se mlčky naplňuje.

vlč v Českém Slově

Chtěl bych položit na počátek druhé pětiletky »Činu« základní správný předpoklad o výstavbě dokonalého ochotnického souboru. Zamyslíme-li se nad touto myšlenkou, musíme dedukovati: dokonalý soubor, má-li plnit všechny předpoklady »Divadla herců z libosti«, musí se bezpodmínečně odpoutat od všech živlů, které nejen jeho existenci podkopávají a ničí (třebas nevědomky a náhodou), ale i brání, ať již jakýmkoliv způsobem růstu a zdokonalování se vlastního jeho jádra — kolektivu.

Prvá podmínka: uzavřený počet členstva, které bude co nejpřísněji vedeno k dokonalé kázni. Tedy — **kázeňský řád**. Nemá to být hrozba věčným zapomětlivcům, ale prostě vykonávaný trest pro všechny, jimž ochotnické divadlo znamená jen popud k zábavě a láskování, koketování se slávou, články v novinách a fotografiemi v nejrůznějších maskách.

Tedy prosím: prvním předpokladem dokonalého budoucího »Divadla herců z libosti« budiž — **kázeň členstva**. Co je mi platný dobrý herec, třebas jeho doporučení podpisují kulturní pracovníci-profesionálové, třebas se sám, nebo svými přáteli dovolává své někdejší práce »tam a tam« (což samo bývá doporučením. Ovšem »tam a tam« byl třebas placen). Milejší jsou mi divadelní primitivové, méně dokonalí (ovšem nadaní), ale prostoupení láskou a chutí k práci a zejména: až surovým smyslem pro povinnost. Ti — vystaví jednou to, co bych já chtěl aspoň započít.

Druhý, neméně ožehavý bod: Soustavné studium. K tomu se nemohou dostat členové padesáticenného souboru. Proto skutečným účelem přezkoušení uměleckých kvalit členstva jest: **restrinkce počtu**. Stačí polovina herců a hereček. Budou moci více pracovat, budou se sami více zdokonalovat. Chápu námitky: hraji-li jednou, dvakrát do roka, proč se mám na to jedno, dvě představení exponovat? Pak ležím tři měsíce ladem. Ano a ne. Chceš-li pracovat skutečně, stačí ti návštěvy všech zkoušek (ovšem technicky neproveditelně). Ale dobrá, zkus svůj um a budeš-li jednou uznán, je tvá práce pro budoucnost zajištěna. A tak se dostávám k jádru své myšlenky.

Zkoušky. Ne, prosím, nemá to být hraní si na ochotnickou školu, na nějakou konzervatoř herců z libosti. Chceme znát posudek veřejnosti. Ale posudek poctivý, nezakalený soukromými názory, nebo vzájemnými službičkami. Posudek po jednom — naučeném — představení: tomu vy říkáte kritika! To je možné u profesionálů, které vidíte do roka v dvaceti různých postavách. Ale ochotník — to je kapitola trochu odlišná. A tedy proto: zkoušky. V titulu říkám **závěrečné zkoušky**. Proč? Po pěti letech práce, byť od založení Studia zbyli jen dva ze zakládajících členů, chceme: přezkouševši své síly sami (na vrcholných dramatech světových, na no-

vinkách mladých literátů — našich vrstevníků), podati přehled své práce před porotou, která, sestávajíc ze skutečných umělců, ať již hereckých, režijních nebo kritických, **nikým a ničím neovlivněných**, poctivě smýšlejících, ať již nás znají nebo neznají (kéž by neznali vůbec, nebo znali dobře a nedomyšleli se jen, že »znají«), by uměla zhodnotit každého, kdo v dobré vůli stál se opravdovým hercem z libosti pcdá veřejně vše, čemu ho studijní doba v jeho Studiu naučila. A budoucí porota našich zkoušek mi odpustí: ještě dlouho budeme dále hledat mezi desítkami kulturních pracovníků, než sestavíme porotu, která by mohla čestně prohlásit: »sme porota« uměleckou. Nejen známá jména, která by lahodila sluchu a ponoukala k zájmu proto, že známý herec, kritik, herečka, režisér atd. zasedá v porotě »Činu«. Hodnota, především hodnota charakteru a uměleckého ducha; jméno nemusí říci — nic.

Jsem přesvědčen, že se naše závěrečné zkoušky setkají se zdarem. Zejména proto, že do šesté sezony vstoupí soubor **vybraných a tím se zavazujících herců**, kteří se v první řadě podřídí organizačnímu řádu, v němž spatřují jedině budoucnost ochotnického kolektiva.

Vlastní zkouška bude rozdělena na dvě základní odvětví: režijní a herecká. **Režijní zkouška** bude spočívat v předložení dokonale vypracované režijní knihy textu podle vlastního výběru, úvaze o režijním pojetí celého díla (autora i hry) a podle technických možností i předvedení nepatrného úseku, který si porota sama určí. To bude pak »prvá aranžovaná zkouška«, jejímiž herci budou ostatní členové souboru, které si zkoušený režisér vybere až při zkoušce samé. Tedy nikoliv jen teorie, ale i ukázka (třebas jedné strany textu) praktického provedení. (Rozsah 10 minut.)

Zkouška herecká dělí se do tří bodů: 1. zkouška herecké zdatnosti. To jest předvedení libovolného výstupu (třebas dialogu) hry z vlastního výběru. Může to být i role, kterou člen hrál na jevišti »Činu«. Její provedení bude scénické, t. j. bude-li to pro zkoušeného potřebné — včetně kostýmování i líčení. Tím chceme docílit dokonaleho obrazu vlastní tvůrčí práce každého člena souboru. 2. Zkouška slovní, deklamační, která by poukázala více méně na schopnost recitační. Text vybírá si zkoušený a může to být buď próza, verše nebo výňatek z dramatické básně, psané formou divadelní. (Rozsah 6—10 minut.) 3. Zkouška vlastní připravenosti jednotlivce. Text určí porota podle svého zralého uvážení a poznatku, který přinesly první dvě části zkoušky. Bude tedy ve většině případů pro zkoušeného — neznámý. (Rozsah maximálně 5 minut.) Zkoušený může podle vlastního přání neb v dohodě s porotou býti vyzkoušen ze všech tří částí najednou, nebo po každém bodě zkoušky býti vystřídán dalším.

Porota bude výkony při zkoušce bodovat podle tabulek, které si sama po vzájemné dohodě sestaví. Měřítka, podle něhož se bude posuzovati, musí odpovídat možnostem našeho členstva, to znamená — **nad běžný ochotnický průměr**, neboť tím se kryjí se stále opakovaným výrazem uznání našich kritiků.

Ke konci chtěl bych ještě upozornit čtenáře těchto řádků: nejde nám o sestavení kvalitativního žebříčku našich členů, tedy porovnávání součtu všech bodů a podobně, nýbrž o funkční vyčíslení a tak **zhodnocení práce jednotlivce**, u něž svou roli bude hrát i údobí, po které v »Činu« pracoval. A abych předešel všem eventuálním nesrovnalostem mezi nejrůznějšími zprávami a notickami, které se mohou během doby objevovat postupně v denním tisku, prohlašuji zde, že **závěrečné zkoušky »Činu« vycházejí z iniciativy domácí, nikoliv porady neb návrhu zevního.**

V umělecké porotě přislíbili prozatím svou účast: Mila Pačová a František Filipovský jako zástupci herečtí, Dr. Alfred Javorin jako zástupce kritiky a Julius Mitlöhner jako zástupce ÚMDOČ. O ostatních členech poroty, jichž bude vcelku 10 (2 a 2 zástupci herečtí; starší i mladší generace, 2 a 2 kritičtí, dtto., 1 režisér a zástupce Matice) nebylo dosud definitivně rozhodnuto a nemáme také jejich podstatné souhlasy.

A ještě slovo: přál bych si, aby zkoušky byly veřejnosti přístupny. I v tom bych viděl příslib do budoucí práce kolektiva »Činu«.

Déda PAPEŽ.

Vavříkova hříčka v kritice

Vavříkova prvotina se jeví jako rutinovaná kopie starých vzorů. Členové »Činu« ji sehráli se slušným úspěchem. Předností jejich projevu je čistá jevištní mluva a snaha po úměrném gestu. Nad velmi dobrý průměr vynikli E. Martin v roli Harlekýna, D. Neumannová v roli Karoliny a D. Papež v roli titulní. Režie Zd. Krippnera se snažila hru zpestřit různými nápady, které však neměly žádnou účelnou funkci... Výprava J. Schmidta nebyla ani náladová, ani účelná... Dramatické studio »Čin« má již tak slušnou úroveň, že by mělo úsilovně pokračovati na cestě, kterou se již několikrát ubíralo v minulosti a na které se znovu objevilo posledními dvěma premierami: mělo by se stát pokusnou scénou nových autorů, kterým taková scéna chybí.

-in., Polední list.

fotograf. »Činu«

Dagmar NEUMANNOVÁ hrála s úspěchem komornou v CASANOVVI

Herecky si položil »Čin« poměrně velmi lehký úkol touto Vavříkovou hrou. Jedinou složitější postavou byl groteskní a dobře maskovaný D. Papež v titulní úloze, snad poněkud hmotný pro naši představu o rokokovém záletníku, ale dobře vystihující karikující záměr autorův a vyseplávající strasti zestárlého seladona. Další a jedinou rokokovou postavou byla D. Neumannová ve hbité, pikantní komorné, která i když místy intonací zašilhá po Glázrové, v celku je spolehlivým, od úlohy se dotvářejícím členem souboru. Hraběcí pár zahrál čistě, spolehlivě, ale bez jakékoliv bližší charakteristiky O. Drožová a M. Vávra, jejich dcera křehká H. Nováčková, jejího nápadníka důležitě vyrecitoval K. Broukal, rozpačitého myslivce neméně rozpačitě zahrál J. Sovák.

jwg, České Slovo.

Soubor »Činu« režírovaný Z. Krippnerem, stačil jen zachytit obrysy. Na mělkém jevišti měl potíže s nástupy herců i s osvětlováním. Hra žádá pлавný, svižný duch. Ten tu chyběl. Z herců velmi překvapila D. Neumannová v roli koketní komorné jako zřejmý talent, a pak harlekýn E. Martina (stříh ze staroitalské komedie). Dobře se osvědčila i H. Nováčková jemným podáním komtesy, D. Papež v roli zestárlého Casanovy a Olga Drožová zvuknou výslovností v roli hraběnky.

AFS., A-Zet.

Dopis místo referátu. Režisér vašeho »Casanovy« měl slušný nápad. Chtěl se rokoku vysmát a napsal o tom do programu pěkný článek. V praxi však zůstalo jen při nástupu z hlediště a jiných krotkých vymyšlenostech, zatím co na jevištiátku jen čiperná komorná a belhající pan Casanova šli režiséru na ruku, protože mají o poznání víc jistoty ve vystoupení než ostatní. Ti ostatní nebyli snad na ochotníky nějak vyjimečně nedobří — ... Milujte více své postavy v sobě než sebe v postavách, méně zrcadlo příjemně zkreslující a více to, jež otevřeně odhaluje pravdu, nevěřte potlesku těch, kdo tleskají prostě jen proto, že je konec aktu, nepřestaňte mít rádi divadlo, ale milujte více obecenstvo. J. K., Lidové Noviny.

Vtipná režie Zd. Krippnera dala hře v dobře řešené scéně J. Schmidta nejlepší cnahu po hladkém provedení, jemuž na závadu byly jen technické slabiny příliš těsného jeviště. Vtipně parodistická hudba Mir. Žouželky dokreslila trefně některé scény. Děda Papež podal ve svém Casanovovi jeden ze svých nejpropracovanějších výkonů, bohatý karikaturní drobnokresbou. V roztomilé komorně se velmi dobře uplatnila zřejmě talentovaná Dagmar Neumannová. Komtesu pěkně hlasově pointovala Helena Nováčková a hraběnku dobrou výslovností a delikátní hrou načrtla O. Drožová. Dobrý umravňující tón dala postavě tety K. Hrubá. E. Martin působivě přebral Beppu, M. Vávra hrál dobře hraběte, J. Sovák trochu tvrdě myslivce a K. Broukal bezbarvě markýze. Hloch, VENKOV.

Provedení na jevišti »Činu« nevyznělo všude tak, jak by mělo. Režisér Zd. Krippner nedovedl ze hry vytěžit, co by se vytěžit dalo, i když mnohý výstup zajiskřil šťastným a osobitým nápadem. Všechny nedostatky nutno hledat v pánšském obsazení, v němž až na D. Papeže, který hrou i maskou načrtl velmi dobře vyžitého rytíře ženských srdcí, a na trochu přehánějícího E. Martina v jeho sluho-vi, nebylo domyšlené postavy. Jinak bylo u dam, neboť ať již to byla staropanenská teta K. Hrubé, nebo rozdyčtělá hraběnka O. Drožové, či mládím dýšící komtesa H. Nováčkové, anebo nejlepší herečka večera D. Neumannová v roztomilé půvabné komorně, všechny hrály s chutí a v dobré snaze uspokojit.

-a., Národní Střed.

Podání hry skupinou »Čin« nutno pochválit. Běrou všichni svou práci se záněním a vážně. Ovládají role, daří se jim charakteristika, dobře artikulují... Snaží se seč jsou hráti divadlo po svém a z nabízených vzorů si vybírají diskretně. Výprava J. Schmidta zachovala hře dobový, rokokový ráz. Režie Z. Krippnera se snažila o tempo a hlavně dobře odstínila a propracovala založení jednotlivých postav kusu... V titulní úloze dobře maskovaného Casanovy vystoupil pilný Děda Papež. Snad nemusil tak kroutit a na jazyku převalovat slova a věty, nepůsobí to vkusně. Vybíravějšími prostředky dříve se dá méně nápadně, za to však více dokázat. V gestu — a to tu bylo velmi důležité — byl výborný. Všichni ostatní účinkující by zasloužili býti jmenováni. V. — Národní Práce.

Ifigenie v Tauridě

Já vím, že nám dobře radíte, páni kritici, abychom se drželi dramaturgické linky, kterou jsme vytkli posledními dvěma premierami. Já vím, že budete mít plné právo nám vytknout, že do Ifigenie v Tauridě se mohou pouštět jen dokonalí herci a ne chybující ochotníci. Něco takového jste nám říkali i loni při ohlášení Goethova FAUSTA. A přece to nedopadlo pro nás záporně. Naopak, jestliže jsme slíbili — splnili jsme. A tedy letos, po Faustovi — IFIGENIE. Slibujeme zase — a pokud síly stačí — pokusíme se o představení, které by mělo reprodukovat úroveň jako loňský Faust. Ovšem, já vím, že je to práce daleko těžší, neboť Ifigenie není ani zpola tak dramatická jako Faust a co víc, její verš jest o mnoho těžší k recitaci a vlastní děj k situační režii, takže jsme postaveni před práci velmi namáhavou. Ale právě taková práce je lákavá.

Snad jsem se dopustil i chyb, ale bylo nutno, abych přikročil k mnoha radikálním škrtům v textu, a to tam, kde chybí vlastní děj a aspoň náběh k dramatickým

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Děda Papež

„Čin“

ŽENSKÝ KLUB ČESKÝ V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

5 let láskou a prací....

Premiera 20. března 1943

J. W. von GOETHE

IFIGENIE

(IPHIGENIE AUF TAURIS)

Dramatická báseň o pěti dějstvích. — Režie a výprava Děda Papež. — Kostýmy podle návrhů Jitky Bělské provedl Jan Svátek. — Pomocná režie Otakar Skalský. Masky Jaroslav Čermák.

O S O B Y :

Thoas, král taurský	Miloš Vávra
Arkas	Miroslav Macháček
Ifigenie	Líba Zelenková
Orestes	Děda Papež
Pylades	Miroslav Bílek

•
Sbor Skythských žen

Dějiště: háj před chrámem Artemidíným.

Připravujeme: Viktor Dyk TRAGIKOMEDIE

Režie Děda Papež • Poprvé 17. dubna 1943

momentům. Základní rozvržení do pěti dějství jest ponecháno. Scénu řeším nutným náznakem, snad trochu přehnanou výškou pro naše malé jeviště, ale tím mohutněji i majestátněji působící — oproti mé představitelce titulní úlohy. Líbu Zelenkovou považuji za nejkultivovanější herečku souboru, zejména pokud se týká dikční úrovně. A Ifigenie — celá dramatická báseň — tak mála dramatických scén, — potřebuje především krásně mluvené slovo, které musí podchytit všechny zájem divákův. Proto jsem obsazoval Bilkem, proto jsem volil Vávru, Macháčka.

Text nese ještě jednu změnu, nepatrnou úpravu, již jsem si dovolil. Obět Ifigenie, vstupní scéna a závěr 4. dějství — jest rozepsána pro ženský sbor a další dvě recitátorky. Neveliké úločky, důležité opětně a jen výraznou mluvou. Chór — omezují však na minimum. K vlastnímu provedení jen málo: pathos nezavrhují, naopak, stavím celou hru patheticky v slově i gestu. Velká — široká gesta — tolik

Miroslav MACHÁČEK
(Arkás)

Miloš VÁVRA
(Thoas)

foto Truneček

charakterisující antiku! Ovšem, ale naše malé jeviště? I zde je nutná jistá umírněnost. Přesto je ponechávám, aspoň v náznaku. V pravý opak, k čemuž mi prostor jeviště, nemálo slouží, stavím dialogy Pylada s Orestem a obou s Ifigenií. To jsou sochy, k sobě promlouvající; jednotlivé scény vytvářejí svůj osobitý vlys, který se v obměnách opakuje a opakuje. **Plástika slova jest tedy doplňována plastikou postav.** Thoas i Arkas jsou — jiný svět. Jsou pohyblivější, prudší v gestu, křečovitéjší v řeči. Skythské ženy se blíží opětně více Řecku než barbarům. Jejich pohyb je jen funkční — pro vyjádření obětních scén.

Světlo je druhým činitelem. Barvy dodají malé prostoru mohutnosti, tím spíše, že člením scénu v jednotlivých výstupech na několik bodově osvětlených hracích plošek. Hudba je jenom podřadná složka, dokreslující přechody jednotlivých dějství.

Souhrnem tedy: odvážil jsem se k inscenaci Goethovy básně Ifigenie v Tauridě s jasným vědomím, že podstupuji těžkou, ale nádhernou práci. Podaří-li se vše tak, jak bych si přál, budu vděčným posluchačem a čtenářem námitek, rad, výtek a třeba i trochu uznání kritiky a obecně.

Děda Papež.

Mimopražská kritika o »Činu«

Vánoce v Kolářově divadle. Dramatické Studio »Čin« z Prahy, vítěz soutěže na »XII. Jiráskův Hronov«, sehrálo 26. prosince odpo. a večer v režii ředitele Dědy Papeže Jiráskovu »Kolébku« a 27. prosince večer v režii Erharda Martina »Zpověď básníka« od Dědy Papeže. — Co jsme viděli a slyšeli, přesahuje hranice ochotnického snažení. Dokonalé masky, vzorná scéna, mluva bez nápovědy, do podrobnosti promyšlený každý pohyb, — ano, to je souhrn ochotnických možností! — Vynikající kultura slova je ovšem vzácným klenotem, který mnohým ochotnickým scénám zůstává pouze ideálem. Takovému hodnoty může vytvořit jen velká láska k divadlu, disciplína a vrozená inteligence herců i režiséra. — Byli jsme mile překvapeni, ale také poučeni. I ochotnický soubor může se dopracovat téměř k absolutní dokonalosti při dobré vůli a součinnosti všech příznivých elementů. —

Z Police nad Metují, -lš.- (Náchodské listy.)

Pravoslav Vik: Goldoniho »Mirandolina«. MKD v sobotu 30. ledna. — Nepamatujeme se věru, že by se bylo jeviště našeho hlavního divadla kdy setkalo s inscenováním tak výjimečné divadelní odvahy, a to u ochotníků, jako při sobotní repríze Goldoniho »Mirandoliny«, s níž k nám zavítal vedle mladoboleslavského »Kolára« nejzdatnější český ochotnický soubor »Čin« z Prahy. Pravoslav Vik zbánil vyvětralou a dnešní době němou »Paní hostinskou« starého klasika Carlo Goldoniho v lehýnkou a roztomilou »Mirandolinu«, v moderně adaptovanou komedii dell'arte, dýšící skleníkovou vůní rokoka. Lvi zásluhu na potěšitelné odezvě představení nese kromě autora živelná režie i scéna ředitele Dědy Papeže, jenž o svém pojetí a o potřebách této hry píše: »Potřebuje světlo, má ho mít, potřebuje vybroušené slovo, je to první naše starost — mluvit čistě a zřetelně, promyslet si každé slovo, každou větu, dát jí správný význam, přízvuk — melodii. Potřebuje barvitou scénu — a zde se pokoušíme o nejlepší. Potřebuje hbité herce — dáváme jí svoje mládí.« A zde skutečně vtělil režisér papírové slovo v dramatický čin. Na hereckých výkonech byla patrna svědomitá příprava a chuť i vůle, takže se pohyb na jevišti dál s naprostou jistotou. Titulní postavu půvabně, přeletavě a rozmarně kometky Mirandoliny skvěle interpretovala Líba Zelenková, Zdeněk Krippner byl více účasten s rolí jako zapřísáhlý nepřítel žen, kavalír di Riparata, než změněn v třetického zamilovaného, k dobru lze mu však připsati jeho plný a jasný přednes slabě nosového odstínu, v němž hrála i většina ostatních. Tak bezedný a úlisný markýz di Fori Popoli Zdeňka Jiříčného, celkem odříkaný a místy přexponovaný hrabě d'Alba Fiorita Jiřího Sováka, dobrácky a oddaný Fabricio autorův. Rozkošná byla dvojice bujných človičků, výborný Harlekýn Dědy Papeže, používajícího zde však hlasového ladění Kohoutova, líbezná Kolombína Dagmar Neumannové, již nebyla dána příliš velká možnost, aby se rozehrála, i důstojného spáče Pantolona, vtipně komikovaného Skalským. — Doufáme, že po tomto markantním úspěchu k nám studio »Čin« zavítá i v budoucnu s Vavříkovým »Casanovou«, Goethovou »Ifigenií« i s dalšími hrami. Zveme je co nejsrdečněji! -vt.- (Mělnické listy.)

Úspěšný zájezd Dramatického Studia »ČIN« z Prahy.

V sobotu a v neděli hostil Železný Brod soubor pražského Dramatického Studia »ČIN«. Byla to vlastně nezvyklá návštěva. Pro členy zmíněného souboru i pro nás. A to proto, že soubor »ČINu« na venkově téměř ještě nevystupoval snad vyjma zájezdu do Police nad Metují a Hronova. Abychom porozuměli, jaké hry nám to vlastně pražští chotníci předvedli, musíme si především říci něco o souboru samém. Vznikl před pěti lety z popudu dnešního jeho ředitele Dědy Papeže, kdysi člena Kulhánkova studentského kroužku vinohradského gymnasia. Za těch pět let došlo ovšem k mnoha změnám a dnes jsou v řadách »ČINu« jen dva členové z původního souboru, Děda Papež a pak Líba Zelenková. Ostatní přišli později. Obětavý a zkušený ochotník, jakým Děda Papež je, však všechny dovedl nadehnout pro divadlo

takovou měrou, že jejich činnost může být vzorem mnoha a mnoha ochotnickým spolkům. I když to byl zejména v počátcích Viktor Dyk, jehož dramatická tvorba členy »Činu« nejvíce upoutala, brzy se jejich práce prohloubila všemi směry. Nás zajímá především okolnost, že tyto ochotníci nejen divadlo dobře hrají, ale i píší, ba tvoří. Nejlepším toho dokladem byla v sobotu hraná Papežova »Zpověď básníka«, v neděli pak Vikova »Mirandolina«, třebaže v tomto druhém případě jde o přebásnění staré italské komedie Carlo Goldoniho, jež byla kdysi zčestněna samotným Jaroslavem Vrchlickým.

Vidět na venkově pražské ochotníky má vůbec zvláštní příchut, snad proto, že profesionálové, přijdou-li k nám, přináší velmi často všechno, jen ne umění. Naše ochotníky bude především zajímat, že soubor »Činu« téměř denně cvičí, že se jeho členové podrobují zkouškám dramatické divadelní vyspělosti a že se snaží z každé hry vytěžit co nejvíce, nikoliv jen obehrát to, co autor naznačil. K tomu všemu je ovšem zapotřebí nesmírné lásky k divadlu a té soubor »Činu« nepostrádá. Ba je nám vzorem, který — i když nebude ve všem dostižen z důvodů, o nichž se tu nemůžeme šířit — přece nám zůstane vodítkem, za jeho sledování bychom se opravdu nemusili hanbit. I když tento stručný úvod mnoho neříká, přece jen dost zřetelně naznačuje, že Dramatické Studio »Čin« si vzalo za úkol dělat lépe a lepší ochotnické divadlo a to za podmínek daleko horších, než v jakých pracujeme u nás. Členové »Činu« hrají na miniaturním jevišti v malém sále a zatím co my jsme se těšili na jejich hru, oni se radostně procházeli po naší prostorné a moderní scéně, na níž se mohli plně rozehrát. A snad nemusím zdůrazňovat, že jde vesměs o mladé ochotníky do třiceti let. Snad proto je v nich tolik elánu a průbojnosti.

Sobotní představení Papežovy ballady »Zpověď básníka« bylo očekáváno s mimořádným zájmem a soubor »Činu« obecenstvo neklamalo. Osudy básníka-bouřilváka byly tu zobrazeny nezvyklou, dokonale však působivou formou. Titulní úlohu Františka sehrál sám autor Děda Papež, nejen rutinovaný režisér (tuto hru však režíroval Erhard Martin!), ale i herec, jakých je mezi mladými málo. I když převážný díl jeho výkonů dlužno přičísti svědomitosti, s níž k ochotnické práci přistupuje, přece jen bez velkého nadání by nebylo možno dosáhnout tak nezvykle vysokého průměru. Z dam překvapila Líba Zelenková v roli Zuzany. Bylo opravdovým požitekem sledovat její jistou hru, výraznou dikci a mimiku, s jakou se shledáváme jen u vyspělých profesionálních sil. Přistoupí-li k tomu i krásná maska, jaký div, že její zjev musil zanechat hluboký dojem. Musili bychom ovšem psát v samých superlativech, kdybychom si chtěli podrobně všimnout i výkonů ostatních, ať jde o půvabný zjev Luisy (Dagmar Neumannové), či tragickou postavu staré básnickovy matky, kterou tak působivě hrála Kristina Hýbnerová. Také prefekt Zdenka Krippnera byla figurka, o níž by se bylo nutno podrobněji zmínit, aby byla náležitě zhodnocena. K jejímu vytvoření bylo zapotřebí mnohem víc, než pouhé nastudování role. V rychle se střídajících obrazech se mihlo ještě několik zajímavých postav. Zpovědník Miloše Vávry, Tristan Josefa Janouška, Marcel Erharda Martina a každá z nich, mimo zvlášť působivé maskování byla i charakterově prokreslena do podrobností. Náznakové scénování, bohaté podporované barevnými světly, dodávalo balladě přiléhavý rámec, v němž se uplatnila i hudba, podmalovávající mluvené slovo v místech zvlášť dramaticky účinných. Celek vynikl v režii Erharda Martina, který dodal hře náležitý spád, jako zvlášť zdařilý pokus o novou dramatickou tvorbu, vitanou všude tam, kde jde o vyspělé divadelní obecenstvo, mající smysl pro nové cesty ochotnické práce.

Pražským ochotníkům můžeme být opravdu jen vděční. Ukázali nám něco nezvyklého a jejich práce jistě i u nás na venkově ponese dobré ovoce. Můžeme se tedy jen těšit na den, kdy je jednou znovu uvidíme na naší scéně.

Ivan Mikšovič. (Pojizerské Listy.)

Sborníček dramatického studia »Čin« (-b-, Národní Práce): Dramatické Studio »Čin« vydalo v těchto dnech svůj druhý sborník k pětiletému výročí své práce. Má tu příspěvky Julia Mitlöhnera, A. M. Brousila, Pavla Tkadlece i dalších z okruhu »Činu«, které buď vyzdvihují úkoly a výsledky ochotnické divadelní práce, nebo jsou jakýmsi zhodnocením pětileté činnosti tohoto amatérského divadelního sdružení, které za vedení Dědy Papeže stalo se významnou kulturní složkou v pražském ochotnickém divadelnictví. Sborníček nese název »Pět let láskou a prací« a podává celkem dobrý informativní pohled do práce těchto divadelních nadšenců, kteří za dobu svého působení uvedli na scénu autory, na jaké se neodvážují mnohá profesionální divadla; Dyka, Šrámka, Mahena, Zavřela, Pirandella, Hauptmanna, Goetha, Hilberta, Rutheho, Ibsena a j.

Vavřikova lyrická hříčka CASANOVA byla pro nemalý zájem obecenstva opakována 7. a 20. února vždy při vyprodaném hledišti v Ženském Klubu v Praze.

V neděli 7. února konalo se třetí matiné »Činu«, kde bylo provedeno v režii Miloše Vávry na scéně Otakara Skalského pásmo z díla Jana Nerudy GROŠ CHUDĚHO, které sestavil Jiří Leden. Jako další matiné provede režisér Děda Papež Macháckovu ZEMI YAMATO, která bude doplněna Tkadlecovou básnickou hrou ASAGAO, s níž dosáhl »Čin« velkého úspěchu při loňské premiéře i letošním zájezdu. Matiné bude provedeno 28. března. Titulní postavu ASAGAA hraje Líba Zelenková, v dalších rolích Bílek, Malý, Papež, Skalský, Scénická hudba R. Knappa.

30. ledna byla hrána Vikova GOLDONIHO MIRANDOLINA na Mělnice, 31. ledna ve Mšeně. Obě představení těšila se velkému zájmu plně obsazených hledišť. V sobotu 13. února hostoval »Čin« opět v Železném Brodě, kde sehrál aktovky mladých autorů; Hudcovu juanovskou legendu SMRTIHLAV a Tkadlecovo ASAGAO v režii a na scéně Papežových s hudbou R. Knappa. V hlavních rolích Neumannová, Zelenková, Jiříčný j. h., Papež, Skalský, Vávra a Vik.

Dykovy TRAGIKOMEDIE, které byly hrány v prvních sezonách Studia, budou mít premiéru nového nastudování v sobotu 17. dubna v režii D. Papeže na scéně Otakara Šlehofera. V SMUTEČNÍ HOSTINĚ hrají dámu Dagmar Neumannová, Krále D. Papež, Eduarda Hocha Ota Lehner, sluhu Miloš Vávra. V ODCHODU dvojroli Angeliky a dívky Líba Zelenková, Holakovského Miloš Vávra, básníka Kříže Jaroslav Šindlar, Syvaltera Papež.

10. a 11. dubna hostuje opět »Čin« na Mělnice, kde sehraje ve prospěch Učňovských Besídek v sobotu večer Hudcova SMRTIHLAVA spolu s Tkadlecovou ASAGAO, poprvé s M. Bílkem v roli Komazavy a Papežem jako Ivashirem. V neděli odpol. i večer Papežovu ZPOVĚĎ BÁSNÍKA s D. Neumannovou, D. Faustusovou, L. Zelenkovou, M. Bílkem, J. Janouškem, D. Papežem, O. Skalským a M. Vávrou v hlavních úlohách.

Jako noví členové byli přijati: Věra Opatrná, Alena Šindlarová, Bohumil Kučera, Ota Lehner, Miroslav Macháček, Štěpán Skalský; ze Studia odešli: Andrešková (pseud. Hrubá), Drožová, Hýbnerová, Klomínková M., Lepičová, Nováčková, Broukal, Bůžek, Mareš, Kochánek, Krippner, Martin, Sovák, Taške a Vik. Dále přispívající členové: Klomínková V., Kučerová, Rohlenová, Jiříčný a Dr. Krug.

Literární Klub »ČIN« připravuje samostatné matiné, které bude provedeno poprvé v neděli 9. května v režii Miloše Vávry. Pásmo sestavuje nově jmenovaný literární referent »Činu« Marcel HUDEC. Současně bude proveden jednoaktový výstup Jaromíra Malého POTLESK (Do dna skutečnosti), který se umístil v loňské soutěži Studia.

K zakončení letošní sezony provede režisér Děda Papež Cenkovu komedii ZAHADA V CIMBURÍ (Soutěž »Činu«; 2. místo) na scéně arch. Františka Marka. V hlavních úlohách Neumannová, Opatrná, Zelenková, Janoušek, Lehner, Macháček, Papež, Šindlar a Vávra. Poprvé v sobotu 19. června, reprisy 20. a 21. vždy ve 20 hodin.

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUBEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,
Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ VINOHRADY